

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ

ЕФЕКТЪТ НА Д-Р СТРИПТИЙЗ

chitanka.info

Тримата смели воители се бяха вторачили в дестилатора. Не смееха да шавнат. Навярно влѣхвите в онази тиха нощ са зяпали тѣй младенеца, спящ кротко в светите ясли. Изведнѣж в утробата на тишината отекна грохотът на първата капка. Околният сумрак се озари от три благи усмивки.

— Огън! — извика победоносно Бо.

— Бий! — възкликна Пат.

Ян сведе чело, скръсти молитвено ръце върху гърдите си и провлачено занарежда:

— И дигна Мойсей ръката си и удари дважд о скалата с жезъла си, и протече много вода, и пи народът...

Това бе всичко. В каютата на сержант Бо Хол, една от хилядите в Трета галактична застава, отново нахлу безмълвието. Чувахе се единствено песента на капчука. Едрите сълзи се отцеждаха по тънка тръбичка, стърчаща от дестилатора. Скоро ухайната струйка се надебели и дъното се покри с прозрачна течност.

— Дали ще стигне? — попита Бо и си облиза пръста. Очите му блеснаха от радост като на питон-удушвач, в чиято клетка са пуснали зайче.

— Ама много си лаком! — отвърна му Ян.

— Дай есенцията, преди да се е проляла невинна кръв! — Бо произнесе тези слова с глас на човек, учил дълго и старателно за рецидивист.

Пат вече нетърпеливо потракваше с чашите. Следеше уж с безразлично око производствения процес, ала неговата свенливост не можеше да измами никого. Очите му бяха студени и недоверчиви като глетчер. Всъщност в ръцете на Пат нямаше чаши, а три мензури, задигнати от лабораторията, в която работеше майор Ян Сте. Онова, което мъжете гальовно наричаха дестилатор, беше древна тенджерка под налягане. Прозрачната течност пък в очукания метален съд — долнокачествен алкохол.

— Прелест! — рече Пат, след като отпи.

— Каквото и да говорим, къркането си е голяма работа — взе думата Бо. — Само чукането може да му прави конкуренция.

— К'во чукане, бе! — избухна Пат. — За к'во чукане ми говориш в тая шибана застава!?

— Адска скука — съгласи се Бо. — Абсолютно безопасен район, непроницаем силов купол, редовно снабдяване...

Ян съзнаваше, че момчетата бяха прави. Скуката в Трета галактична заставка бе убийствена. На неколцина негови колеги от Военната академия им беше провървяло. Мълвата уверяваше, че оттатък Сириус ставали „интересни неща“. Докато тук си беше чиста канцелария. Добре че още отначалото се надуши с Бо и Пат. Двамата сержанти бяха служили в Легиона и познаваха отлично външните подразделения на Зоната. Разказваха страховити истории, повечето от които навярно бяха чули, рендосвайки наровете на карцерите. Сега се скъсваха от наряд. Въпреки богатото си минало, бяха чудесна компания. Обичаха ментето и знаеха поне стотина сравнително безопасни начина за неговото получаване. Виж, отношението на командния състав на Трета галактична заставка към етиловия алкохол си беше едно тежко престъпление...

Докато Ян си разсъждаваше наум, момчетата се забавляваха. Посвоему. Първо посвириха с уста, извличайки зловещи трели от стари легионерски хитове, сетне попляха бойни маршове. Спиреха за миг, колкото да уточнят текста на следващото парче — още по-войнствено и гръмогласно. Но този път веселбата им бе някак плаха. Задоволиха се с малко гюрултия и въобще не се стигна до стрелба по движеща се цел с бластери или уриниране върху вентилационната шахта на офицерския стол... По всичко личеше, че характерната им склонност към палуване бе поизтляла напоследък. Навярно защото усилено се говореше за някакъв позитронен...

— Каква е тази история с новия инспектор? — попита Ян.

— Днес му монтираха шпионките в Тунела — рече умислено Бо.

Тунела наричаха безкрайния лабиринт от коридори, свързващ заставата с транспортния отсек и караулните куполи.

— Вятър работа — изхили се Пат. — Нова серия, опитен образец, безгранични възможности... Лъжа!

Сержант Пат Кар отпи глътка, от която биха побили тръпки дори по гърбината на ескимос. Добрият пример заразява. Бо и Ян също протегнаха ръце към своите стъкленици... И тогава зазвънтяха звънците. Сякаш взривяваха Трета галактична заставка...

* * *

Дванадесетчасовото дежурство на Бо Хол току-що бе привършило и сержантът с примирение се отправяше към суката, която неговата каюта щеше да му предложи със злорадство. „Помещенията“, както наричаха жилищния отсек на Трета галактична застава, бяха неприкосновена територия. Никой не бе и помислял да контролира ставащото в каютите. До монтирането на новия позитронен инспектор, който ги излови. Ян, Пат и Бо отрекоха професионално, че някога са близвали алкохол. Но бездушният инквизитор им показва серия от снимки. На тях ясно се виждаше как около теметата на тримата греят многоцветни аури. Приличаха на нимбове, на онези кръгови сияния, които се появяват около главите на светиите. Наричаха тази шашма ефекта на Кирлиан. Този учен чичко бе успял да фотографира биополето, което всяка живинка притежава. И да установи, че светенето му се увеличава при активен труд, емоции, сексуална възбуда... И след употреба на алкохол! Така всяко биополе подлежеше на контрол. Последва кратка и ясна заповед: „В ареста!“.

Бо влезе бавно в тясната си каюта, тъкмо когато засия екранът на видеофона:

— Сержант Бо Хол, явете се незабавно в лабораторията за органични анализи и синтези! Незабавно!

Рутинно повикване за допълнително дежурство. Но сержантът не мислеше така. Сърцето му биеше лудо, пришпорвано от надеждата, примесена с недоверие. Свободната човешка мисъл беше жива! Нямаше да го има рода човечески, ако пътят му през вековете не бе огряван от сиянията на неговите най-светли умове. Несъмнено такъв колос на духа бе Ян Сте. Защото тъкмо неговият глас бе чул Бо преди минута...

* * *

— Ама какво е това чудо, бе!?

Безграничният възторг на Бо се подхранваше от две прозаични неща — очукания вид на дестилатора и острата миризма на

долнопробен алкохол. Ала сега тенджерата му приличаше на свещен ритуален съд, а отровното зловоние не би заменил дори за божественото ухание на олимпийската амброзия.

— И как стана цялата далавера? — попита сержантът, след като се наслади на течността. Чувстваше се като заговорник, гласът му трепереше от вълнение.

— Ами... въздухоподавателите — рече Пат. — Към лабораторията на майора са прокарани три въздухопровода. Всъщност това са три огромни тръби, наподобяващи Тунела. По протежението им, на определено разстояние, са разположени аварийни камери. В една от тях се намираме сега...

— С Пат изпробваме този вариант от три дни — каза Ян с хладнокръвието на отровител. Всяка негова дума късаше сърцето на Бо.

— Така е — потвърди споменатият нехранимайко, без следа от гузност в погледа. — Измъквахме се през люка на дублиращия колектор. Тръгвахме си сутрин, за да спадне съдържанието на алкохол в кръвта. Иначе щяха да ни усетят индикаторите. Тунелът е фрашкан с тях.

Бо Хол стоеше като вцепенен.

— К'во ти става? — попита лицемерно Пат. — Да не те е гепила марсианската чума?

— Нищо ми няма — прошепна горчиво Бо, чак сега разбирайки защо всички съчувстват на пренебрегнатите герои от холографските филми. — Цели три дни!

— Прости! — рече тихо Пат.

Ян разля от новата реколта в мензурките, Бо отпи и простена:

— Прощавам ви!

Бо Хол наистина бе хлътнал в нежелан от него изблик на душевна доброта. Бе готов да подари на Пат даже танталовата си бронирана жилетка, която обичаше като родна сестра близначка. Вместо това каза:

— Дори взе да ми дожалява за онзи позитронен копелдак, дето си въобразява, че заставата му е бащиния — Ян разля пак. — Станали сме по-популярни от командира. Викат ни „тримата равноапостоли“.

— Гаврят се — Пат сведе засрамено глава. — Откак ни показаха с аурите в предаването „Петна в нашето ежедневие“, все за това

приказват. „Къде ти е нимбът? Свети Пат!“ Все това повтарят...

— Не им е много богат речникът — изсъска презрително Ян.

— Ще им счупя главите аз на тия копелета... — тръгна да раздава справедливост Пат. — Мамицата им ще...

И тогава екнаха звънците. Като че извънземни нашественици взривяваха Трета галактична застава...

* * *

Бяха мрачни, затворени в себе си, онемели. Вече пети ден работеха на бунището. В началото ги мореше махмурлукът. Всяка муха, чиито тежки стъпки отекваха като експлозии в главите им, ги караше да се чувстват участници в баталните сцени на холографната суперпродукция „Битката за Антарес“.

После ги замъчи жаждата...

— Здравейте, симпатяги — каза бодро униформен мъж, появил се ненадейно. — Мъка ми е, като си помисля, че вече никога няма да близнете алкохолец! — Тези зловещи слова се източиха от устата му сладко-сладко. Сетне униформеният се сети, че все пак Ян е майор, а Бо и Пат му се падат малко нещо колеги и учтиво помоли: — Момчета, качете се горе на лекарски преглед. Пристигнала е нова докторица.

* * *

Доктор Стриптийз си я биваше. Сексапилна, високомерна, възбуждаща. Страхотна жена! С невероятно еротично излъчване, което тутакси парализираше мъжките гласни струни, а навярно и други някои не по-малко деликатни части от тялото адамово. На всичкото отгоре бе нагла. Загърбила съвършената медицинска апаратура, тя преглеждаше своите пациенти така, както това са вършели лекарите от донаборните комисии в тъмното минало. Новобранците излизаха от кабинета ѝ с лица, обсипани от свенлив руж. Наричаха ги „слънчасалите“ или „облъчените“.

Чужди на всеобщата възбуда останаха само тримата арестанти. Потънали в черните си мисли, Ян, Бо и Пат наблюдаваха с презрение

нарастващата еротична суматоха. Но минаха през прегледа. Д-р Стриптийз нито ги подкачи за подвизите, нито ги очарова. Те пък ѝ направиха още по-слабо впечатление...

* * *

Вечерта се очертаваше тягостна — от онези, в които мислите на всеки нормален човек от само себе си се насочват към приятни неща като чаши с бълбукащо питие. А майор Ян Сте се имаше за напълно нормален. Поне една чашка. Въздъхна тежко. И тогава екнаха звънците. „Бо или Пат?“ — само това успя да се мерне сред взривените му мисли. Сетне дойде и завистта: „Откъде ли го бяха докопали?“.

Знаеше, че инспекторът ги следи. Ала любопитството бе по-силно от страха. Набра кодовете и след миг учудените физиономии на Пат и Бо изгряха върху монитора. Завистта изтля, но любопитството остана.

— Кой ли ще е? — промърмори Ян. — Минете след час при мене!

* * *

Този час се проточи като век. Бо вече не го свърташе на едно място. До срещата оставаха двадесетина минути, но той не издържа и излезе. Да се пошляе. Нещо го притегли към сержантския бар.

Там десетина кибици пиеха цитронада.

— Бо, научи ли? — залюспи се моментално един от тях, от когото нямаше отлюспване.

— Не — отвърна мрачно Бо. — Нищо не съм научил, нищо не знам, нищо не искам да знам! — продължи той, като се опитваше да докара поглед, лишен от живот.

— И там ти е грешката — заинати се онзи, пръскайки се по шеговете от усърдие да вземе акъла на Бо. — Инспекторът е окошарил Ма Ол от втори взвод.

— И още трима новобранци — подхвърли седящият до него.

Отново се чу звънец. Далечен и приглушен. Но и това бе достатъчно за Бо да разбере, че в цялата тази работа има нещо гнило.

— Слушайте! Слушайте! Още някой прибират. Абе, брато — сержантът се обърна фамилиарно към Бо, — как го правите оня номер с... — и наглецът очерта с ръка почти правилна окръжност над главата си...

Бо не разбра как се смъкна две нива по-надолу. Това просто не можеше да бъде. Ма Ол!? Та той бе младо и добро момче. Не бе пил никога през живота си. Стъпките на Бо отекваха глухо в пустотата. Обхвана го някакво странно чувство на самота. И тогава сержантът съзря Ян. Беше грандиозна гледка. Сякаш през люка на космически кораб наблюдаваше края на Содом и Гомор. Смесени чувства изпитваше Бо — на възторг и на ужас. Защото Ян бе... Не, не можеше да бъде! Бо замря, превърна се в стълб от сол. Като любопитната жена на Лот, надзърнала през рамо към огнения кошмар на Божието възмездие. Статиката на позата, в която застина, подсилваше още повече полюшванията на Ян, подчертаваше изяществото на колебливите му и силно залитащи крачки. Майорът приближи. Хихикаше нагло, олюляваше се с охота, а в очите му грееше онова пламъче, което се появяваше само когато...

Нямаше никакво съмнение. Майор Ян Сте бе пиан. И съзнаваше това с цялото доволство на замъгления си разсъдък. Но бе видно, че иска да сподели с някого своето блаженство. Ето защо Ян навря лицето си в това на Бо. За да бъде още по-красноречив, за да прогони сянката и на най-малкото съмнение у приятеля си, той сви устните си и дъхна в ноздрите на Бо.

— Ху-ху!

Бо бе облъхнат от най-отвратителния и най-прекрасния дъх във Вселената. От дъха на долнокачествен, ала истински алкохол!

— Майоре?! — успя само да промълви той.

Смутителят на душевния покой обаче не досади с вниманието си на Бо. Ян се обърна с гръб към своя приятел, застана пред близкия индикатор и се вгледа ехидно в обектива на камерата. После, сякаш надсмивайки се над току-що произнесена смъртна присъда, той духна в изцъкленото от изненада око на шпионката, изпускайки отново своето „Ху-ху!“...

По всички писани и неписани казармени закони в същия миг трябваше да зазвънтят звънци, да завият сирени, да се заобявяват тревоги... Нищо подобно не се случи.

— Братче, к'во става бе? — проплака Бо.

— Идвам от щаба. Такава паника не си виждал. Опандизили са повече от тридесет души. И всичките греят с ей такива аури — Ян разтвори широко ръце. — Като нашите, когато надушихме дестилатора. Греят, светят, ама трезви като каски...

— Ефектът на Кирлиан! — произнесе със страхопочитание Бо.

— Ефектът на онази, ефектната. В основата на суматохата е нашата докторица. Побъркала е цялата застава. Луди са по нея, цари сексуална възбуда. Абе, чука им се и затова покрай главите им са грейнали ей такива нимбове. А оня кретен не може да отличи кое е от мерак, кое е от пиене... И се е изключил...

— Да, ама... — у Бо заговориха страхът и здравият разум.

— Няма „да“, няма „ама“! Почва животът! Единственият вариант е да я изгонят. А първата совалка е след шест седмици...

— О! — успя да изрече Бо. Произнесе го многозначително като ланкашърски лорд. Преведено на галактично есперанто това означаваше: „Ами тогава какво чакаме?!“.

— Прав си — каза Ян, усетил целия драматизъм, вложен в това възклицание. — Да тръгваме! Ще минем да забършем Пат...

Падаше изкуствената нощ на Трета галактична застава. Мракът бавно изпълваше безкрайния коридор. Ала пътят пред двамата воители се простираше ясно очертан от лукаво намигащите им светлини на ненужните индикатори...

Разказът е публикуван в списание „Върколак“, брой 1 от 1998 г. под псевдонима Питър Ърл Грейхеърд, като преводач е посочен Петър Иванов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.